

[Weikop.]

vel gå ud fra, at den tidligere handelsminister har talt på socialdemokraternes vegne og dermed dengang, altså for to år siden, givet udtryk for sin store tilfredshed med loven og udtryk for, at prisordningerne skulle afvikles i det omfang, det var muligt, sådan som han sagde det var lovens hensigt.

Jeg vil derfor gerne slå fast, at socialdemokraterne kort efter devalueringen i 1949, i en vanskelig tid, har ment, at loven gav det fornødne grundlag for en afvikling af prisrestriktionerne, og at man fra socialdemokratisk side havde lempelser i tanken, samtidig med at man sagde — og det vil jeg gerne understrege —, at loven gav det offentlige tilstrækkeligt grundlag for at regulere priserne, hvor konkurrencen ikke var tilstrækkelig virksom. Der ligger ikke heri fra min side nogen som helst bebrejdelse mod det socialdemokratiske parti med daværende handelsminister Krag i spidsen, fordi det så sådan på det og har set sådan på det i de senere år, men det stemmer nederdrægtigt dårligt med det ærede medlem hr. Lars P. Jensens udtalelse om, at loven i de senere år efter hans og socialdemokratiets mening har trængt til revision. Det er nu to år siden, den daværende handelsminister Krag sagde, at loven var god nok, og det må den tidligere handelsminister H. C. Hansen også have ment, siden han for et år siden fremsatte forslag om at forlænge prisloven uændret.

Der er ud fra disse betragtninger ikke større grund for mig til at komme ind på selve det socialdemokratiske forslag, fordi jeg er helt enig med den tidligere handelsminister Krag i, at der ved de i den nugældende prislov givne regler er skabt det fornødne grundlag for en prisregulering, såfremt forholdene nødvendiggør det.

Det socialdemokratiske forslag betyder, som det allerede er sagt, en fantastisk udbygning af priskontrolrådet og prisdirektoratet, der både skal have meget større hus og større personale for at gennemføre den kontrol, som forslaget tilsigter. Men heller ikke dette er i overensstemmelse med den opfattelse, som det socialdemokratiske parti har haft de senere år, da man har tilstræbt en begrænsning af administrationsapparatet. Lad mig i så henseende og med den højtærede formands tilladelse til et citat nævne, at den tidligere handelsminister Krag i 1949 sagde, at prisdirektoratet i april 1948 var oppe på at beskæftige 408 personer.

„Dette antal er“, sagde han,

„nu kun 231 personer. Yderligere opsigelse er foretaget, således at personalet snart kommer ned på ca. 140 personer.“ Denne udtalelse må da indebære, at man ville tilstræbe en afvikling.

Der er adskillige ting både i forslaget og i den tale, den ærede ordfører for forslagsstillerne holdt, der med et mildt udtryk må siges at være meget ejendommelige.

Først dette: Hvorfor skulle man ikke afvente trustkommissionens betænkning? Hidtil har de socialdemokratiske ministre godt kunnet gøre det, så hvorfor pludselig et sådant hastværk? Hvad mener det ærede medlem hr. Lars P. Jensen med, at enhver ved, hvilke indtægter arbejderne har, medens man ikke kender indkomsten for den øvrige befolkning? Såvidt jeg ved, viser indkomststatistikken, hvad de forskellige erhverv tjener, hvad de liberale erhverv tjener, hvad funktionærer tjener, hvad embedsmænd tjener, hvad folketingsmænd får i honorar o. s. v. Det synes jeg dog det ærede medlem hr. Lars P. Jensen burde vide, hvis han da ikke tænker på, at man skal trække en ganske tilfældig gruppe eller tilfældig person ud og bekendtgøre, hvad han tjener.

Forslaget om et ankenævn, der jo altså er aktuelt, er også ejendommeligt, ja, jeg tør sige, noget af det mest ejendommelige, jeg har set, og jeg tror ikke det ærede medlem hr. Lars P. Jensen har ret i, at det formentlig vil imødekomme erhvervslivet. Det foreslåede nævn kan overhovedet ikke, således som det ærede medlem siger, få karakter af en uafhængig domstol. Det vil da i hvert fald være en domstol, der ikke vil pynte ret meget på retsvæsenet. For tænk en domstol, hvor klageren ikke må være tilstede, og hvor afgørelse skal træffes, efter at der er indhentet oplysninger hos den ene part, men ikke hos den anden. At klageren også skal fremsætte begæring for at få lov til at gøre sig bekendt med det for nævnet, eller nu domstolen, foreliggende materiale, turde heller ikke have meget med en uafhængig domstols virksomhed at gøre. At nævnets afgørelser skal være endelige, er heller ikke udtryk for nogen særlig klar retsbevidsthed hos det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, når man betænkter, hvordan de almindelige domstole kan komme til forskellige resultater i en og samme sag. At det skal være handelsministeren, der udpeger de fire medlemmer af ankenævnet, turde også være ret ejendommeligt, når der her skal være tale om en såkaldt domstol. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpå, men jeg har blot med disse bemærkninger villet